

78. заседање ХРАП

Редовно 78. заседање [Саветодавне комисије за људска права](#) (Комисија) одржано је од 9. до 14. децембра 2014. године. Комисија је усвојила седам мишљења која се односе на 15 жалби. Пред Комисијом је остало још 88 нерешених жалби. Потпуне статистичке податке можете пронаћи овде на [енглеском](#), [албанском](#) и [српском](#) језику.

Лела Николић против УНМИК-а (предмети бр. 72/09, 73/09, 74/09, 75/09, 76/09, 78/09, 95/09 и 96/09)

Жалбе гђе Леле Николић тичу се њених блиских сродника: маћехе, **гђе Даринке Шутаковић** (предмет бр. 72/09), оца, **г. Недељка Шутаковића** (предмет бр. 75/09) и њихова три сина: 10-годишњег **Радована Шутаковића** (предмет бр. 73/09), 16-годишњег **Ђорђа Шутаковића** (предмет бр. 74/09) и 18-годишњег **Александра Шутаковића** (предмет бр. 76/09); жалба **гђе Росанде Кабаш** тиче се њеног брата, **г. Миленка Кабаша**; жалбе **г. Милана Петровића** тичу се његових родитеља, **г. Миће Петровића** и **гђе Радмиле Петровић** (предмети бр. 95/09 и 96/09). Сродници жалилаца живели су у истој стамбеној згради у Ђаковици. Отприлике у исто време, у јуну 1999, отели су их припадници Ослободилачке војске Косова (ОВК). До данас је остало непознато где се налазе.

Комисија је закључила да УНМИК није спровео делотворну истрагу о отмици и нестанку напред наведених лица, чиме је повредио права жалилаца из члана 2 (процесна повреда), и да је понашање УНМИК-а допринело душевној патњи жалилаца (суштинска повреда члана 3 ЕКЉП). Текст Мишљења биће објављен на интернет страници Комисије за отприлике месец дана.

Гаврило Милосављевић против УНМИК-а (предмет бр. 163/09)

Жалилац је син **гђе Љубомирке Ђурић**, за коју се наводи да је отета из свог стана у Истоку негде између 2. јуна и 5. јула 1999. године. Њена судбина је и данас непозната.

Комисија је закључила да УНМИК није спровео делотворну истрагу у предмету гђе Љубомирке Ђурић (процесна повреда члана 2 ЕКЉП) и да је понашање УНМИК-а допринело душевној патњи жалиоца (суштинска повреда члана 3 ЕКЉП). Комисија је уочила и да истражни списи који се односе на г. М.П. и гђу С.П, који су такође нестали у Истоку отприлике у исто време као и гђа Љубомирка Ђурић, показују, чак и уз ограничења која је навео СПГС, како је истрага УНМИК полиције могла да буде темељна. Текст Мишљења биће објављен на интернет страници Комисије за отприлике месец дана.

Виногорка Јовановић против УНМИК-а (предмет бр. 222/09)

Жалбу је уложила гђа Виногорка Јовановић, кћерка **г. Светислава Јакшића**, кога је, како се наводи, 5. јула 1999, из возила отела група младића док је чекао промену светла на семафору у Приштини. Од тада није више виђен жив.

Комисија је закључила да УНМИК није ваљано истражио наведени злочин, чиме је повредио права жалиље из члана 2 (процесна повреда) Европске конвенције о људским правима. Текст Мишљења биће објављен на интернет страници Комисије за отприлике месец дана.

Драгиња Вујачић против УНМИК-а (предмет бр. 226/09)

Жалбу је уложила гђа Драгиња Вујачић, супруга **г. Слободана Вујачића**, сестра **г. Луке Петрушића** и заова **гђе Радмиле Петрушић**, за које се наводи да су их, 17. јуна 1999, припадници ОВК отели из породичне куће у селу Пећка Бања, општина Исток. Судбина ово троје људи остала је до данас непозната. Жалиља тврди да УНМИК није ваљано истражио отмицу и могуће убиство њених чланова породице, што јој је такође нанело душевни бол и патњу.

Комисија је закључила да УНМИК није ваљано истражио наведени злочин, чиме је повредио права жалиље из члана 2 (процесна повреда) и члана 3 (суштинска повреда) Европске конвенције о људским правима. Текст Мишљења биће објављен на интернет страници Комисије за отприлике месец дана.

З.Б. против УНМИК-а (предмет бр. 229/09)

Жалбу је уложила супруга **г. Љ. Б.**, локалног Србина, кога су, како се наводи, 9. јуна 1998, киднаповали припадници ОВК, а затим одвели и затворили у камп КФОР-а, Бондстил. Његова судбина остала је до данас непозната.

Комисија је закључила да УНМИК није спровео делотворну истрагу наведеног злочина, чиме је повредио права жалиље из члана 2 (процесна повреда), и да је понашање УНМИК-а допринело душевној патњи жалиље (суштинска повреда члана 3 Европске конвенције о људским правима). Текст Мишљења биће објављен на интернет страници Комисије за отприлике месец дана.

Богољуб Шмигић против УНМИК-а (предмети бр. 264/09 и 265/09)

Жалбу је уложио син **г. Милосава Шмигића** и **гђе Султане Шмигић**, локалних Срба, за које се наводи да су их, 9. јуна 1998, заједно са осталим косовким Србима који су остали у селу Леочина, киднаповали припадници ОВК. Њихова судбина је до данас остала непозната.

Комисија је закључила да УНМИК није спровео делотворну истрагу о отмици и нестанку **г. Милосава Шмигића** и **гђе Султане Шмигић**, чиме је повредио права жалиоца из члана 2 (процесна повреда), и да је понашање УНМИК-а допринело душевној патњи жалиоца (суштинска повреда члана 3 Европске конвенције о људским правима). Текст Мишљења биће објављен на интернет страници Комисије за отприлике месец дана.

Марија Стевановић против УНМИК-а (предмет бр. 289/09)

Жалиља је мајка **г. Драгана Стевановића**, локалног Србина кога су 19. августа 1999, заједно са г. Иваном Мајсторовићем (који је имао само 17 година), отели припадници ОВК, док су путовали возилом г. Драгана Стевановића. Од тада није познато где се налазе. Жалиља се жали на наводни пропуст УНМИК-а да ваљано истражи отмицу и нестанак њеног сина и на душевни бол и патњу који су, како наводи, тиме причињени њој и њеној породици.

У вези са затварањем ове истраге, Комисија је с посебном забринутошћу констатовала да је предмет затворен након што су у 2003. години Одељење УНМИК-а за правосуђе и УНМИК полиција утврдили општу стратегију чији је превасходни циљ био очување ограничених ресурса и усредсређивање само на оне истраге “код којих постоји велика вероватноћа да осумњичени буду идентификовани”. Према мишљењу Комисије, таква стратегија је озбиљно утицала на ову, а вероватно и на многе друге истраге сличне природе. Комисија сматра да је ово “показатељ озбиљног системског пропуста у функционисању полицијског и правосудног система који је успоставио УНМИК”, у “јасној неповезаности између ситуације на терену и начина на који је она представљана главним актерима”.

Комисија је закључила да УНМИК није спровео делотворну истрагу отмице и нестанка г. Драгана Стевановића и да је дошло до процесне повреде члана 2 Европске конвенције о људским правима, као и да је својим понашањем и повредом члана 3 ЕКЉП УНМИК допринео болу и душевној патњи жалиље. Текст Мишљења биће објављен на интернет страници Комисије за отприлике месец дана.

Ранија мишљења сада објављена

Комисија је сада на својој интернет страници објавила следећа мишљења, усвојена од стране Комисије на [76. заседању, у октобру 2014. године](#):

Добрила Антић-Живковић против УНМИК-а (предмет бр. 147/09)

Жалиља је мајка **г. Златка Антића**, кога су, како се наводи, 28. јула 1999, док је био у посети свом комшији у Призрену заједно са још једном особом, киднаповали припадници ОВК. Од тада више није виђен жив. Име г. Златка Антића се помиње у документу који датира из октобра 2003, који је за МКСЈ припремило Одељење УНМИК-а за правосуђе, а поводом сумњи о трговини људима од стране ОВК због присилне проституције и узимања органа.

Комисија је закључила да УНМИК није истражио наведени злочин на одговарајући начин, чиме је повредио права жалиље из члана 20 (процесна повреда) и да је поступање УНМИК-а допринело душевном болу и патњи жалиље чиме је прекршен члан 3 Европске конвенције о људским правима. Целокупно мишљење Комисије можете пронаћи овде на [енглеском](#), [албанском](#) и [српском](#) језику.

Босилка Радовановић против УНМИК-а (предмет бр. 177/09)

Жалиља је супруга г. **Радована Рачића** који је нестао 11. јуна 1999. године. Њега је, како се наводи, упуцала група непознатих наоружаних Албанаца испред његовог стана, у присуству неименованог сведока. Након убиства, његово тело је однешено на непознату локацију. Посмртни остаци су касније пронађени у близини Рамоца, села у општини Ђаковица. Посмртни остаци су предати жалиљи 25. јуна 2007. године.

Комисија је закључила да УНМИК није истражио наведени злочин на одговарајући начин, чиме је повредио права жалиље из члана 2 (процесна повреда) Европске конвенције о људским правима. Целокупно мишљење Комисије можете пронаћи овде на [енглеском](#), [албанском](#) и [српском](#) језику.

Оливера Будимир против УНМИК-а (предмет бр. 219/09)

Жалиља је удовица г. **Радета Будимира**, која наводи да је 2. августа 1999. г. Раде Будимир отет из мајчиног стана у Приштини. Од тада више није виђен жив. Жалиља такође наводи да је 5. августа 1999, КФОР ухапсио четворицу осумњачених у стану г. Радета Будимира, али изгледа да против њих није покренут кривични поступак. Посмртни остаци г. Радета Будимира су касније пронађени и враћени његовој породици 13. септембра 2002. године.

Комисија је закључила да УНМИК није спровео делотворну истрагу о отмици и убиству г. Радета Будимира, чиме је повредио права жалиоца из члана 2 (процесна повреда) Европске конвенције о људским правима. Целокупно мишљење Комисије можете пронаћи овде на [енглеском](#), [албанском](#) и [српском](#) језику.

Ангелина Бишевац против УНМИК-а (предмет бр. 223/09)

Жалиља је ћерка г. **Радоте Гојковића**, кога су, како се наводи, киднаповали припадници ОВК у Пећи током јуна 1999. године. Његови посмртни остаци су касније пронађени, идентификовани и враћени његовој породици 18. фебруара 2003. године.

Комисија је закључила да УНМИК није спровео делотворну истрагу о нестанку и смрти г. Радоте Гојковића, чиме је повредио права жалиоца из члана 2 (процесна повреда) ЕКЉП. Целокупно мишљење Комисије можете пронаћи овде на [енглеском](#), [албанском](#) и [српском](#) језику.

Слађана Ремиштар против УНМИК-а (предмет бр. 245/09)

Жалиља је супруга г. **Ненада Ремиштара** који је радио као саобраћајни полицајац у полицијској станици у Ђаковици. По њеним наводима, 13. јуна 1998, док је путовао својим возилом, њега су отели припадници ОВК и одвели га у притвор ОВК у селу Јабланица, општина Ђаковица, где је касније и убијен. Његови посмртни остаци никада нису пронађени.

Отмицу и могуће убиство г. Ненада Ремиштара је истраживао МКСЈ, као део поступка у предмету *Тужилаштво против Рамуша Харадинаја, Идриза Баљаја и Љахија Брахимаја* ([ИТ-04-84](#)).

Изражавајући жаљење што истрага и судски поступак у МКСЈ, као ни они које је спровео УНМИК, још увек нису довели до проналажења и привођења лица одговорних за отмицу и могуће убиство г. Ненада Ремиштара, Комисија је закључила да, што се тиче поменуте истраге која се приписује органима УНМИК-а, није дошло до процесне повреде члана 2 ЕКЉП. С обзиром на посебне околности овог предмета и пошто није установљена процесна повреда члана 2 од стране УНМИК-а, Комисија такође сматра да није дошло до повреде члана 3 од стране УНМИК-а.

Међутим, по мишљењу Комисије, пошто нису пронађени посмртни остаци жртве, нити су приведена лица одговорна за његову отмицу и могуће убиство, процесна обавеза из члана 2 ЕКЉП није испуњена и требало је да се настави са њеним извршењем, иако је прошло дуго времена од наведених злочина. Тако да је, након завршетка поступка пред МКСЈ, у складу са трајном обавезом да се настави истрага, та надлежност требало да буде пренесена на ЕУЛЕКС, који је, 9. децембра 2008. године, од УНМИК-а преузео пуну оперативну контролу у области владавине права на Косову. Целокупно мишљење Комисије можете пронаћи овде на [енглеском](#), [албанском](#) и [српском](#) језику.

Цица Јанковић против УНМИК-а (предмет бр. 249/09)

Жалиља је мајка г. **Марјана Мелонашија**, новинара који је радио у српској редакцији Радио-телевизије Косова (РТК). По наводима жалиље, дана 6. септембра 2000. године, отприлике у 14.10, њен син је напустио просторије РТК, очигледно се упутивши кући. Од тада се не зна где се он налази.

Комисија је закључила да УНМИК није спровео делотворну истрагу о нестанку г. Марјана Мелонашија, чиме је повредио права жалиље из члана 2 (процесна повреда) и да је поступање УНМИК-а допринело душевној патњи жалиље, чиме је прекршен члан 3 (суштинска повреда) ЕКЉП.

Комисија је такође изразила своју забринутост да неделовање власти указује на одређено оклевање од стране УНМИК-а да настави истрагу, нарочито каде је било индикација да политички мотивисано насиље указује на особе повезане са ОВК. Целокупно мишљење Комисије можете пронаћи овде на [енглеском](#), [албанском](#) и [српском](#) језику.

Верица Патрнogiћ против УНМИК-а (предмет бр. 252/09)

Жалиља је супруга г. **Млађана Маврића**. Она наводи да је њен супруг рањен током НАТО бомбардовања. Након доласка КФОР-а на Косово, они су живели у селу Велика Хоча, општина Ораховац, до 12. октобра 1999, када је г. Млађан Маврић киднапован од стране непознатих лица. Новембра 2003. године, обавештена је да су посмртни остаци њеног супруга пронађени у селу Брестовац, 22. новембра 2002, и да је процес идентификације трајао годину дана. Г. Млађан Маврић је сахрањен 30. новембра 2003. године, у селу Велика Хоча.

Комисија је закључила да УНМИК није спровео делотворну истрагу о отмици и убиству г. Млађана Маврића, чиме је дошло до повреде члана 2 Европске конвенције о људским правима. Целокупно мишљење Комисије можете пронаћи овде на [енглеском](#), [албанском](#) и [српском](#) језику.

Милорад Андрејевић против УНМИК-а (предмет бр. 282/09)

Жалилац је брат **г. Душана Андрејевића**, локалног Србина са Косова. Он наводи да је, 11. јуна 1999. године, г. Душан Андрејевић са још неколико особа путовао кроз општину Липљан када је стао како би помогао својим рођацима око поквареног трактора. Он је нестао из групе са којом је путовао и од тада се не зна где се он налази.

Комисија је закључила да УНМИК није спровео делотворну истрагу о нестанку г. Душана Андрејевића, чиме је дошло до процесне повреде члана 2 да је поступање УНМИК-а допринело душевном болу и патњи жалиоца, чиме је дошло до повреде члана 3 Европске конвенције о људским правима. Целокупно мишљење Комисије можете пронаћи овде на [енглеском](#), [албанском](#) и [српском](#) језику.
